

6/2008 • ÅRGÅNG 28

revansch!

RIKSFÖRBUNDET FÖR SOCIAL OCH MENTAL HÄLSA

Jennys kamp för sonen knäckte henne själv

Slutet för Gunnared?

Ledaren: Brukarmedverkan – bara tomma ord?

Jennys kamp för sonen

Jenny Lexhed ville och försökte verkligen göra allt för sin autistiske son. Men det blev för mycket och hon knäckte sig själv. Jenny drabbades av en utmattningspsykos och hon blev så småningom också tvångsintagen för vård inom psykiatrin. Nu kan man läsa hennes egen historia i boken "Det räcker inte med kärlek – En mammas kamp för sin son", en mycket stark och självutlämnade berättelse.

Jenny Lexhed är civilekonom, kommunikationschef och en av grundarna till företaget Talarforum. Hon är född 1967 och bor idag med sin man och deras tre barn utanför Stockholm. När Jenny och hennes man fick sitt första barn, sonen Lucas, levde de ett bra liv. De hade nyss köpt hus och företaget gick bra.

Men Jenny började tidigt misstänka att Lucas inte var som andra barn. Det som började som en slags föräring växte till en stark oro och strax till övertygelse.

Till en början var Jenny ensam om sina misstankar. Hennes man och andra i omgivningen trodde inte att det var något fel på Lucas.

Därför blev Jennys kamp till en början bara hennes egen. När hon började tro att sonen var autistisk sökte hon efter all information hon bara kunde hitta om diagnosen. Framför allt blev timmarna som hon satt och sökte och läste om autism på nätet bara fler och fler.

Psykosens kom smygande

Det gick väl rätt bra ett tag, men Jenny tillbringade allt mer tid läsande framför datorn och hon sov allt mindre, till sist inte mer än två timmar per dygn. Sakta började hon närma sig en kollaps.

– Men jag visste ju inte själv hur jag mådde egentligen så det var nog inte så lätt för omgivningen att märka något heller, säger hon och fortsätter:

– Min man märkte till exempel ingenting, han tyckte att jag hela tiden förde vettiga resonemang.

I boken beskriver Jenny hur psykosens kom smygande. Hon tyckte sig se hur lju-

set från lampor minskade eller ökade när hon gick nära dem, eller att telefonen ringde men när hon svarade så fanns det ingen där.

En natt drömde hon att hennes far, som dött i en bilolycka flera år tidigare, fortfarande levde.

– När jag vaknade efter den drömmen trodde jag verkligen att han fortfarande var i livet.

Efter den natten började Jenny skicka mejl som hon trodde skulle komma fram till fadern. Men när hon senare också försökte övertyga sin man och sin syster att han levde så började de äntligen förstå att allt inte stod rätt till med henne.

– De åkte med mig till psykakuten men sa inte att det var dit vi skulle och när jag förstod det så sprang jag därifrån.

Då blev hon intagen med tvång och fick tillbringa fem veckor på en psykiatrisk avdelning. Det var i april 2001.

Kritisk till psykiatrin

Jenny är kritisk till hur hon behandlades under tiden hon tvångsvårdades.

– Visst är jag medveten om att jag var sjuk och behövde vård men jag är säker på att jag hade blivit frisk snabbare om jag hade bemötts med mer respekt och en mjukare omtanke, säger hon och fortsätter:

– Istället hamnade jag i en kall och steril miljö och det var definitivt inte rätt plats för mig.

Jenny berättar att det var stora skillnader i personalens bemötande. Det var olika kulturer.

– Det fanns några som jobbade där som kom från Sydamerika och de hade ett myck-

et bättre bemötande mot de intagna än den svenska personalen, säger hon och fortsätter:

– Det mänskliga mötet betyder mycket och på det området tycker jag att man har mycket att jobba med inom psykiatrin.

När Jenny blev utskrivna blev hon erbjuden ett eftervårdsalternativ, men hon kände sig inte hemma där.

– Miljön där var riktigt deprimerande så dit slutade jag gå rätt snart.

Jenny blev ordinerad att äta litium och fick veta att hon skulle göra det under obegränsad tid, kanske livet ut.

– Men det ville jag inte och slutade själv innan jag hann komma upp i rätt dos, utan att berätta för någon, inte ens min man fick veta det.

Jenny hade velat se ett helt annat stöd när hon blev utskrivna, mer inriktat på hennes personliga behov.

– Men det verkade inte finnas något alternativ, dessutom var informationen om sjukdomen också dålig.

Jenny tillfrisknade ändå rätt snabbt, men berättar att hon kände sig osäker på sig själv länge efteråt.

Lite mer lagom

I dag är Jenny frisk sedan flera år tillbaka, Lucas är tio år och klarar skolan med hjälp av en assistent. Hon vill fortfarande göra allt för sin autistiske son men inser att hon måste ta hand om sig själv också.

– Nu har jag en god sömn och är mer vaktsam på mig själv. Jag är medveten om mina begränsningar och ser till att må bra, säger hon och fortsätter:

– Visst läser jag fortfarande en del om autism och går på kurser och utbildningar om autistiska barn, men jag gör allt lite mer lagom nu.

Hösten 2005 var det egentligen tänkt att Jenny skulle återgå till jobbet men hon bestämde sig för att vänta ett år till och gick istället en skrivkurs på Folkuniversitetet. Det var under den kursen som hon skrev boken "Det räcker inte med kärlek – En mammas kamp för sin son" (Wahlström & Widstrand).

Boken har rönt stor uppmärksamhet och

n knäckte henne själv

fått fina recensioner. Det kan man också se om man går in och läser på Jennys hemsida på nätet, www.jennylexhed.se. Den har också sålts till Finland och i mars kommer boken ut i pocket.

– Jag får otroligt många läsarbrev från människor som själva varit med om kriser. De känner sig lite mindre ensamma och skriver att boken ger dem hopp, vilket gör mig glad, säger hon och fortsätter:

– Jag har också hört att boken används som kurslitteratur på olika utbildningar.

Jenny är även ute och föreläser om sina upplevelser. I januari är hon med på mässan Psykisk Hälsa och hon talar ofta för människor inom vård och omsorg som möter människor i behov av särskilt stöd.

Kanske blir det också en ny bok så småningom.

– Jag skriver inget just nu men det finns

tankar på en ny bok, säger Jenny och avslutar lite hemlighetsfullt:

– Men då blir det nog något annat, inget självbiografiskt.

Östen Hannmyhr

Fotnot:

Jennys son kallas Lucas i boken, liksom i det här reportaget, men heter egentligen något annat.

XXXX

– Visst är jag medveten om att jag var sjuk och behövde vård men jag är säker på att jag hade blivit frisk snabbare om jag hade bemötts med mer respekt och en mjukare omtanke, säger Jenny.
Foto: Anna-Lena Ahlström

Jennys bok "Det räcker inte med kärlek – En mammas kamp för sin son" (Wahlström & Widstrand).